

İyimserliğin Işığında Kötümserliğe Yeteri Çekiş

– Gülen Düş · 09 Ağustos 2024

Hayata olumsuzluk penceresinden bakmaktan vazgeçmelisin. Unutma, sen değerlisin! Kendi değerini fark etmelisin. Her şeye ve herkese rağmen yolundan dönmemelisin. Sen güçlüsün ve hayatına kendin yön vermelisin. Etrafında uğuldayan seslere aldırış etmeden ilerlemelisin. Yaşadığın üzüntüleri seni mutluluğa ulaştıracak sabrın anahtarı olarak görmelisin. Yaşadığın kırgınlıkları, öfkeleri ise seni affetmenin lütfuna götürecektir olan merhamet bağı olarak görmelisin. İçinde ulaşılamaz, paylaşılamaz hayata ait parçalar biriktirmemelisin. Çünkü gün gelir o parçalar canını yakan acılarının kaynağı olur ve de fark edemezsin.

Her ne hissediyorsan haykır, bağır, gül ya da ağla ama asla ertelememelisin! Başına her ne gelirse gelsin ümitlerini düşüncelerinin en yeşillik alanında muhafaza etmelisin. Gereklikçe kullanabilmelisin. Sağlığını mı kaybettin kaybedebilirsin, isyan etmek yerine demek ki ben bunu yenebilecek iradeye sahibim ki bu durum başıma geldi diye düşünmelisin. Çünkü unutma sen çok güçlüsün. Ya da en sevdiğini mi kaybettin kaybedebilirsin, durmadan yas tutmak yerine nereden geldiğini ve nereye gideceğini düşünmelisin.

Beklemeyi bilmelisin ama hayatı bekletmemelisin!

Hayatın anlardan ibaret olduğunu o anların da senin ömrünün toplamı olduğunu öğrenmelisin! Ve nefes aldığın her an için şükredebilmelisin.

Bazen de aynanın karşısına geçmelisin. Aynadaki senle yanlışlarını, doğrularını konuşabilmelisin. Kendinle yüzleşebilmelisin. Fakat beyninin içinde hiç susmayan, seni durmadan rahatsız eden geveze papağan varya; işte ona yenik düşmemelisin. Kafesini açarak kısa bir süreliğine de olsa beyninin içindeki geveze papağan gibi kendin de özgürlüğe "merhaba" diyebilmelisin.

Bazı şeyleri fazla dert etmemelisin. Geleceğin belirsizliği seni korkutsa da, ne olacağını bilemeden adımlarını atmak zorunda da kalsan yürümeyi sürdürebilmelisin.

Çünkü sorularının cevabını ancak zaman yolculuğundaki sabır duraklarında öğrenebilirsin. Kederlere, kötülöklere inat daima yüzünün bir köşesinde tebessüm gizleyebilmelisin. Bedenine, ruhuna dünyanın bütün yüklerini yüklememelisin.

Bu hayatta heybene taşıyabileceğin kadar kum tanesi yerleştirmelisin. Eğer heybende büyük taşlar varsa onları da hayatında fazla ağırlık yapmadan saplandığı yerlerden çıkarabilmelisin. Yaptığın tercihlerin sonuçlarına katlanabilmelisin.

Kafanın içinde çığ gibi büyümekte olan kararsızlık, çaresizlik tohumlarını yeşertmeden en azından umut

konteynırına bırakabilmelisin.

Gönlünü ve aklını kötü düşünceler diyarında kirletmemelisin.

Aksine gönlünün ve aklının aydınlığında kötü düşüncelere bir son vermelisin.

Yani diyeceğim o ki: Sanki uçurumun kenarında her an düşmeyi beklermişcesine aynı zamanda da hiç düşmeyecekmişcesine yaşayabilmelisin...

BÜŞRA DALGIÇ